

3 Νοεμβρίου 2022

Ο Όσιος Γεώργιος Καρσλίδης δεν αρνείται την πίστη του και οδηγείται στο εκτελεστικό απόσπασμα...

/ Αγίων και Γερόντων παραινέσεις

Όσιος Γεώργιος (Καρσλίδης).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Όταν εισήλθε στο μοναστήρι ήταν ανήλικος και αγένειος [ο όσιος Γεώργιος Καρσλίδης]. Ήταν ο μικρότερος της φιλόθεης αδελφότητας και ήταν από όλους ιδιαίτερα αγαπητός κυρίως για την πρόοδό του στην πνευματική ζωή, την επιτηδειότητά του στα διακονήματα, την ειλικρίνεια, το φιλότιμο και τη σεμνότητά του.

Ησυχολείτο με τη μαγειρική, τη ραπτική και την υφαντική, από τρίχες αλόγου είχε κατασκευάσει φανέλα, που τη φορούσε κατάσαρκα. Ο ηγούμενος του τον παρατήρησε για την πρόωρη κακοπάθειά του.

Εκείνος ταπεινά και αποφασιστικά του απάντησε: «Εγώ έτσι θα περάσω τη ζωή μου»!

Συνεχίζοντας ο όσιος Γέροντας τη διήγησή του αναφέρει: «Όταν δε το 1917 έγινε η επανάσταση στη Ρωσία, η επανάσταση των Μπολσεβίκων, όπως ονομάστηκε, στο μοναστήρι βρέθηκαν τρεις χιλιάδες μοναχοί και δεκατρείς επίσκοποι.

Μας πίεζαν να αρνηθούμε την πίστη μας και κάποιοι μοναχοί την αρνήθηκαν και από το μοναστήρι έφυγαν. Τους δε επισκόπους τους κρέμασαν μέσα στην αυλή του

μοναστηριού και τους είχαν τρεις ημέρες και μας έλεγαν:

‘Τους βλέπετε· έτσι θα πάθετε και εσείς, αν δεν αλλάξετε την πίστη σας’.

Όσοι δείλιασαν και αρνήθηκαν την πίστη, αφέθηκαν ελεύθεροι. Οι άλλοι μείναμε εκεί μέσα.

Μετά μας έβαλαν σε κάτι δωμάτια με βρώμικα νερά. Για να μη πατάμε στα βρώμικα νερά, προσπαθούσαμε να βγάλουμε από τον τοίχο καμιά πετρίτσα, ώστε να ανεβούμε λίγο ψηλότερα.

Τέλος μας πήραν όλους και μας πήγαν για εκτέλεση. Είχαν ετοιμάσει ένα μεγάλο χαντάκι και μας έβαλαν στο χείλος του χαντακιού.

Προηγουμένως δε, μας είχαν δέσει χέρι με χέρι, πόδι με πόδι και έδωσαν χαριστική βολή.

Οι σφαίρες φυσικά άλλους πήραν, άλλους δεν πήραν, άλλους τους έπληξαν καίρια, άλλους όχι. Εγώ είχα το εγκόλπιο της Παναγίας στον λαιμό μου και εκεί με πήρε η σφαίρα και έτσι γλύττωσα. Όμως παρασύρθηκα από τους άλλους, όπως ήμασταν δεμένοι και έπεσα στο χαντάκι. Τα πέλματα έμειναν προς τα πάνω και εκεί με βρήκαν οι άλλες σφαίρες και μου τα νέκρωσαν. Έμειναν τα πόδια δίχως ψυχή, ακυβέρνητα, σχεδόν παράλυτα.

Πριν ξημερώσει, κάποιος γιατρός, που ήταν και αυτός εκεί δεμένος, κατάφερε να λυθεί από τα σχοινιά. Περιφερόταν στο χείλος του χαντακιού και έλεγε: ‘όποιος είναι ζωντανός να μου πει να ρθω να τον απελευθερώσω’. Εκείνος ελευθέρωσε κάποιον άλλον, ο άλλος κάποιον άλλον και τελικά μαζευτήκαμε δεκατρία άτομα, οι όποιοι είχαμε μεν τραυματισθεί, αλλά ήμασταν ζωντανοί. Μαζευτήκαμε σ’ ένα μέρος μέχρι να ξημερώσει ο Θεός και αφού ξημέρωσε, είδαμε ένα στρατιωτικό αμάξι με στρατιώτες.

Κατέβηκαν από το αμάξι και είπαμε:

«Ε, από την εκτέλεση γλυτώσαμε, αλλά τώρα δεν πρόκειται να γλυτώσουμε».

Ευτυχώς όμως δεν μας έκαναν τίποτε. Μας έβαλαν στο αμάξι και μας πήγαν στο νοσοκομείο για θεραπεία. Τέλος πάντων μετά από την θεραπεία βγήκαμε από το νοσοκομείο. Ήμεθα τρεις μοναχοί και πηγαίναμε από το ένα χωριό στο άλλο. Σε κάθε χωριό που νύχτωνε κάποιος βρισκόταν να μας φιλοξενήσει. Ύστερα από ημέρες φθάσαμε και στο χωριό, που ήταν ο αδελφός μου με τη νύφη μου. Είπα στους άλλους μονάχους: «θα σας πάω στο σπίτι του αδελφού μου και θα μας φιλοξενήσουν, αλλά με μία συμφωνία, γνωριμία δεν θα δώσουμε, όπως και έγινε...».

Τα πρώτα έτη της ζωής του στο μοναστήρι, όπως αναφέραμε, ήταν κυρίως μαθητείας στην υπακοή, τη διακονία, την άσκηση και την προσευχή. Ο συνήθης ενθουσιασμός του αρχαρίου δοκίμου συνοδευόταν από μία σπάνια εμπειρία και σοβαρότητα, που θύμιζε παλαιούς μοναχούς. Έτσι ο ηγούμενος της μονής τον ρασοφόρεσε αρκετά νέο.

Στις 20 Ιουλίου του 1919, εορτή του Προφήτου Ήλιου, εκάρη μοναχός από τον αρχιμανδρίτη Γεώργιο.

Στην κουρά του υποσχέθηκε την τήρηση των τριών βασικών μοναχικών αρετών υπακοής, ακτημοσύνης και παρθενίας, τις όποιες τήρησε ισόβια στο έπακρον. Από Αθανάσιος ονομάσθηκε Συμεών. Ο όσιος Συμεών τιμάται την επομένη της κουράς του, στις 21 Ιουλίου.

Αναφέρεται μάλιστα πως την ώρα της κουράς του, άρχισαν να κτυπούν τα σήμαντρα και οι καμπάνες της μονής από μόνα τους. Ένα σημείο ότι ο κειρόμενος έδινε χαρά στον ουρανό.

Όλοι φοβήθηκαν, γιατί μετά την επανάσταση του 1917 στη Ρωσία, είχε απαγορευθεί η κρούση των καμπάνων και είχαν αρχίσει φοβερές διώξεις εναντίον των πιστών...

Απόσπασμα από το βιβλίο του Μοναχού Μωυσή Αγιορείτη, «Όσιος Γεώργιος της Δράμας, 1901-1959)», έκδοση Ιεράς Μονής Αναλήψεως του Σωτήρος, Ταξιάρχες (Σίψα), Δράμα.

<https://bit.ly/3U3oPL9>